

*Ei varm takk til deg som var med oss i dag,
Familien*

Prest: Gunnar Mindestrømmen
Saksofon: Pia Camilla Tømmernes
Solist: Anlaug Fantoft Grutle
Kantor: Per Inge Hove

Kjetil Helge Hernes

★ 28-09-1971 † 25-12-2023

Søreide kirke
fredag 5. januar 2024

E. Grieg: Ved Rondane

Åpningssalme

Gje meg handa di, ven, når det kveldar,
det blir mørkt og me treng ei hand.
La dei ljose og vennlege tankar
fylgje oss inn i draumars land.
Lat varmen frå ein som er glad i deg
tenne stjerner i mørkaste natt.
Gje meg handa di, ven, når det kveldar,
det blir mørkt og me treng ei hand.

Varme tankar og hender som trøystar
er som sol over frosen jord.
Kjenne varmen frå ein som er nær deg
gjev langt meire enn store ord!
Lat varmen frå ein som er glad i deg
tenne stjerner i mørkaste natt!
Gje meg handa di, ven, når det kveldar,
det blir mørkt og me treng ei hand.

Norsk folketone: Eg veit i himmerik ei borg

Før talen

Å, ver hjå meg, for no er kvelden nær,
og snart det mørknar, Herre, hjå meg ver!
Når all mi hjelp og trøyst har flytt sin veg,
du, hjelp for hjelpelause, ver hjå meg!

Kor snøgt han dalar, livsens stutte dag,
og jordlivs glede med sitt tome jag!
Omskifte ser eg kring på all min veg,
å du som ei vert omskift, ver hjå meg!

Syn meg din kross når augo mine brest,
lys meg til himlen når det mørknar mest;
Sjå, morgonroden skin alt på min veg,
i liv og daude, Herre, ver hjå meg!

Herrens bøn

Fader vår, du som er i himmelen!
Lat namnet ditt helgast.
Lat riket ditt koma.
Lat viljen din råda på jorda så som i himmelen.
Gjev oss i dag vårt daglege brød.
Forlat oss vår skuld,
som vi òg forlét våre skuldmenn.
Før oss ikkje ut i freisting,
men frels oss frå det vonde.
For riket er ditt,
og makta og æra i all æve.
Amen.

Etter jordpåkastelsen

Fager kveldsol smiler
over heimen ned,
jord og himmel kviler
stilt i heilag fred.

Berre bekken brusar
frå det bratte fjell,
høyr, kor sterkt det susar
i den stille kveld!

Ingen kveld kan læra
bekken fred og ro,
ingi klokke bera
honom kvilebod.

Så mitt hjarta stundar,
bankande i barm,
til eg eingong blundar
i Guds faderarm.

O. E. Antonsen: Vidda